

Arto Leivo

**NEW YORKIN
RUNOJARUSTAAVAT
SARJAMURHAajat**

**NEW YORKIN
RUNOJARUSTAAVAT
SARJAMURHAAJAT**

Arto Leivo

NEW YORKIN
RUNOJARUSTAAVAT
SARJAMURHAAJAT

Frank O'Ray
PUBLISHING CO

Tämä ”Frank Crayn sarjamurhaajatrilogia”
koostuu seuraavista Arto Leivon aiemmin
julkaisemista teoksista:

Yksityisalue, Frank Cray, 2002

Kielletty ajosuunta, Frank Cray, 2004

Umpikuja, Frank Cray, 2015

© 2025 Arto Leivo

Ulkoasu: Tex Hänninen / BunnyDuck Grafiks

Kannen valokuvat: N.Y.C. Police Department

Kustantaja: Frank Cray Publishing, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN 978-952-65321-2-7

Frank Cray -teoksista
kirjoitettiin aiemmin mm. näin:

*"Brutaalimpi kuin Brett Easton Ellis.
Yksityisalue on levoton ja groteski teos.
Suomalaisen dekkarikirjallisuuden
ystävillä on tänä syksynä edessään
arvausleikki: kuka on Frank Cray?"*
– Ruumiin kulttuuri, Janne Mäkelä.

* * *

*"Kirjallinen kepponen on myös
Yksityisalue. Sen voi lukea perinteisen
kioskiviihteen, pulp fictionin pastissina."*
– Helsingin Sanomat, Tommi Aitio.

* * *

*"Kirja on täynnä yhteiskuntasatiiria
ja mustaa huumoria."*
– Itä-Häme, Harri Virtanen.

OSA I

Yksityisalue

00:14

Jim istui tyhjän kaljakorin päällä syyskuisen täysikuun kalvakaassa valossa ja imi viimeisiä savuja käärimästään marisätkästä. Savu kiemurteli laiskasti Jimin pään yläpuolella, aivan kuin se ei olisi halunnutkaan haihtua näkymättömiin. Brooklynin Milway-tavaratalon takapihalla oli hiljaista, vain silloin tällöin kuului ohiajavan auton suhahdus.

- Vittu. Mä tein sen. Vittu. Voi vittujen vittu..., hän mumisi itsekseen ja tärisi kylmästä ja kiihkosta. Hänellä oli yllään kulunut, valkoinen t-paita, johon oli kirjoitettu paksulla, mustalla tussilla *Minä olen poikkeus*. Hän oli ostanut sen joltain hampparilta dollarilla viitisen vuotta sitten San Franciscossa. Hän oli ollut käymässä isoveljensä Daven luona noutamassa tavanomaista pillerilastiaan. Siitä lähtien hän oli pitänyt paitaa lähes päivittäin päällään. Sen peseminen ei ollut ongelma. Lavuaariin, pulveria päälle, vähän aikaa liotusta kuumassa vedessä ja huuhtelu. Sitten vaan märkänä päälle ja baanalle. Se siitä. Riitti kun sen teki kerran viikossa. Niin hän oli tehnyt viimeiset viisi vuotta. Paita oli onneksi kestävää laatua, eikä kukaan ollut saanut ammuttua, puukotettua tai muuten revittyä siihen reiän reikää. Hän oli osannut olla tarpeeksi varovainen, vielä. Hän oli nopein, vielä, jees...

Sätkä poltti jo sormia, ja Jim heitti sen maahan. Kulunut kenkä jauhoi sen osaksi tummaa asfalttia. Siitä ei olisi enää mitään iloa kytillle. Ja tuskin kytät sitä osaisivat edes etsiä. Jim nousi seisomaan, suoristi jäykistyneen selkensä, teki muutamia salilta tajuntaan jääneitä verryttelyliikkeitä ja tunsi kuinka kevyt ja lämmin raukeus levisi ympäri kehoa. Hän kuunteli päänsä sisältä kuuluvaa ääntä:

Ja niin lähtivät lihaksesi liikkeelle, kohti turvaa turvakameroiden katseissa, valppaana, sieraimet laajoina, kylmän

maiseman sileät pinnat liimattuina kuin tekoriipset eteenpäin, ja karvat jatkoivat kiimaista kasvuun, kun ruumis...

Nyt täytyy saada pillua. Palleissa tuntuu siltä. Hän tiesi koskettamattakin, että ne olivat kovat ja vaativat. Hän oli täynnä testosteronia ja hän tiesi, että joku saisi pian tuntea sen. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun hän oli räjähtämispisteessä.

Parasta soittaa Lindalle. Se oli paras kaikista, ei kyselyjä, ei soittoja jälkeen päin, ei mitään sellaista, pelkkä hoito, ja halpa, vittu mikä vittu, ja sitä sai repiä, panna takaapäin, ihan miten vain, ja se oli uskomattoman einsel feis. Huh huh...

Jim suunnisti rivakoin askelin kohti tavaratalon betoniseinän vieressä kököttävää puhelinkioskia. Hän avasi läpinäkyvän pleksioven ja pujahti ahtaaseen koppiin. Hän väänsi numeron ulkomuistista. Luurista kuului:

- Linda.
- Hei, Jim täällä. Mitä kuuluu?
- Mitäs tässä. Entäs sinne?
- Ihan ookoo. Olis vähän asiaa?
- Ja mitähän se mahtais olla?
- Pitäs vähän säätää.
- Ymmärrän. Missä ja milloin nähdään?
- Saanks mä tulla sinne?
- Tuu vaan, mutta tuu yksin. Mä en haluu sun kavereitas mukaan. Ne oli viimeks liian rajuja. Sä olisit voinu varottaa etukäteen.
- Joo. Joo. Tottakai. Tällä kertaa mä haluun sut vaan yksin. Ymmärrätsä?
- Hyvä on. Kahdenkymmenen minuutin päästä mä oon alaovella.
- Vittu sä oot siisti kimma. Nähdään.

Jim laittoi luurin paikoilleen tarkoituksellisen rauhal-

lisesti. Hän katsoi kopin seinän läpi ja oli huomaavinaan liikettä pusikossa muutaman kymmenen metrin päässä. Yhtäkkiä hän tunsi, kuinka kopin seinät antoivat periksi.

Vittu tää toimii, Jim ajatteli.

Ehkä olen laiska paska ja ajattelen absurdeja asioita, mutta se on maailmani tapa. Hyvää tarkoittavat ihmiset puhuvat paljon paskaa. Mutta vain kauniit saavat rakkautta. Ja rumat hylätään...

Sitten toinen vieras ääni tuli väliin hänen päänsä sisällä:

Jim. Nää sun buoles tekee sut hulluks. Sun on parasta keksiä joku ratkasu ja pian, tai muuten sun käy huonosti.

- Älä selitä! Jim huudahti ääneen ja riuhtaisi puhelinkopin oven auki ja lähti tallustelemaan kohti Lindan Hammer Streetin tiilistä kerrostaloasuntoa.

Jossain haisi kusi.

17:31

Sisällä oli karua, mutta hämärän kotoista. Vähäinen valo suodattui ikkunaa peittävän harmaan pitsiverhon läpi. New Yorkin toisen poliisipiirin murharyhmän etsivä ”zen” Eddie katseli maassa mahallaan makaavaa alastonta nuorta naista väsyneillä, kaiken nähneillä silmillään. Tämä tästä vielä puuttui. Juuri kun piti viedä Allison katsomaan *Rakkaus on ikuista* -elokuva, niin työt kutsuvat. Taisi tulla tehtyä viimeinen tikki Allisonille, ja kun sillä oli niin upea vartalo. Tämä olisi kyllä hoitunut Frankilta ja Danilta yhtä hyvin, mutta minkäs teet, kun ei, niin ei, pomo on pomo, Eddie ajatteli ja kaivoi vastentahtoisesti valkoisen, ruudullisen lehtiön esiin löysien farkkujensa takataskusta. Eddie oli palvellut kaksikymmentäkaksi vuotta New Yorkin poliisivoimissa. Hän oli oppinut, ettei mikään ollut niin tärkeää

kuin nollata pää vapaa-aikana ja että tuota vapaa-aikaa tuli olla riittävästi. Hän nautti nukkumisesta ja hiljaisuudesta. Pitkän hyvin nukutun yön jälkeen ei ollut mitään virkistävämpää kuin lähteä Buddy-koiran kanssa kävelemään East West Siden tunkkaisesta yksiöstä Central Parkiin ruokki-maan sorsia; nauttia veden raikkaasta solinasta ja lehtien väreilystä tuulessa. Se oli paluuta lapsuuden aikaiseen New Jerseyyn luontoon. Central Parkissa oli runollista vastakoh-taisuutta. Katsoessaan puiden vihreiden latvojen yläpuolelle ja nähdessään korkeiden pilvenpiirtäjien viiltävän kuvionsa kirkkaansiniselle taivaalle hän tiesi, että oli elossa ja juuri oikeassa paikassa. Missään muualla eivät luonto ja ihminen, vanha ja uusi eläneet yhtä sopuisasti yhdessä. Lisänimen ”zen” hän oli saanut tutustuttuaan buddhalaiseen kirjalli-suuteen ja alettuaan saarnata työkavereilleen positiivisesta elämänasenteesta ihmisiä – myös rikollisia – kohtaan. Eddie kirjoitti muistilehtiönsä: *Brooklynistä Rosestreetiltä löydetty alaston naishenkilö, noin kaksikymmentäviisivuotias, tummatukkainen, käärmetatuointi niskassa, ammuttu selkään noin kello 15.30, ei todistajia.*

- Hei, jo-jo-Jordan, Eddie sanoi vierellään seisovalle pitkänhuiskealle miehelle, jolla oli kumihanskat käsissään ja jatkoi: - Käänä vähän sitä, katotaan onko se meidän tuttuja.

Jordan meni ruumiin viereen ja käänsi naisen selälleen. Mitä Eddie näki ei ollut tarkoitettu alle kahdeksantoista-vuotiaille. Naisen silmät oli kaivettu päästä, nännit leikattu irti ja maha retkotti aukinaisena.

- Huh, huh... ku-ku-kuvotta-ta-ta-tavaa... ku-ku-kuka vi-vi- viitsii nähdä tu-tu-tuollaista va-vvvvvv-va-vaivaa?, Jordan änkytti Eddielle.

Jordan oli ollut jo muutaman vuoden kentällä poliis-sien apuna kuolinsyytutkijana ja siirtämässä ”potilaita”

ruumishuoneelle tarkempaa syyniä varten. Mutta hän ei ollut vielääkään tottunut päivittäin kohtaamiinsa väkivallan jälkiin. Hän oli syntynyt varakkaaseen perheeseen ja elänyt lapsuutensa rauhallisella rikkaiden asuma-alueella Queensissa. Eräänä päivänä hänen elämänsä oli muuttunut kertaheitolla. Hän oli istunut tammen alla yksityiskoulunsa pihalla, kun yhtäkkiä hänen viereensä oli ilmestynyt kuselle haiseva rääsytynyt mies. Tämä oli pyytännyt muutamaa lanttia, mutta kun Jordan oli alkanut kaivella taskujaan, hän ei ollut löytänyt kolikon kolikkoa. Vaivautuneena hän oli yrittänyt selittää, että herra odottaa vain hetken niin hän kyllä käy hakemassa. Tämä tummahipiäinen mies oli sylkäissyt Jordanin kasvoille ja kähissyt rikkonaisten hampaittensa välistä:

- Vai että herraksi sitä vielä haukutaan, saatanan hienostoopärän nulikka, jumalauta... mulkku!

Täsmälleen sillä hetkellä hän oli alkanut änkyttää. Hän muisti sen vieläkin kuin eilisen, vaikka siitä oli jo vuosia.

Myöhemmin hän oli alkanut miettiä elämää hiukan eri kantilta ja tajunnut, ettei tämä elämä mitään ruusuilla tanssimista ollut. Lopulta hän oli päättänyt, ettei halua enää elää perheensä rahoilla ja ehdoilla vaan itsenäisesti ja auttaa huonompiosaisia ja sairaita ihmisiä. Hän oli pyrkinyt lääketieteelliseen ja päässyt ensimmäisellä yrittämällä sisään. Tultuaan töihin poliisivoimiin hän oli sitten saanut lisänimen jo-jo-Jordan.

Eddie odotti rauhallisesti, kunnes Jordan oli saanut sanottavansa sanottua. Sitten hän vastasi:

- Älä minulta kysy. Mikään ei voisi kiinnostaa vähempää. Nainen ei sitä paitsi näytä tutulta.

Eddie katseli ympärilleen. Huoneessa ei näkynyt tappelun jälkiä. Paikka oli steriilin siisti. Kaiken oli täytynyt tapahtua nopeasti, ja uhrin ja tekijän oli täytynyt tuntea

toisensa. Ainoa johtolanka oli yöpöydän viereisestä roskakorista löytynyt rypistynyt paperi. Eddie kaivoi sen taskustaan ja luki sen vielä kertaalleen:

Lil, sinä työnsit hiusneulan silmääni, Lil, vaikka luovutin sinulle, vaikka toin sinulle vuorijalavan siemeniä, sinä hiivit taakseni maanalaisen asemalla, puhuit keimaillen vuokra-asunnosta, sisustuksesta ja miesystävistä, sinä odotit junaa nauraen hiirille raiteilla, Lil, hehkuvan tumma nainen kaakeliseinää vasten, malarian sykkähdyksellä, jolloin tahdoin nuolla sinun kasteisia huuliasi, sinä huora, nauroit variksille kun potkaisit minut raiteille: tuntemattomien ihmisten aplodit, pitkät ja kimmoiset sinun lanteillasi, lihan kalpeilla puolikuilla, tilaa uusille sormille maksaa pois ryppyjä verisuoniesi pinnalta, Lil, sillä sinne sinä menet yksin maan alle sanattomassa junassa, vain muoviset kuoret istuvat pääteasemalle. Tätäkö sinä tahdot? Minä tapan, revin auki muovisen ihmisen, nukan tai ihmisen kuvan ruuvimeisselillä ja vasaralla, niin raastaasti kuin pystyn halkaisen hänen heleän hipiänsä, huulensa, luunsa, valtimonsa ja kaiken mitä hänen kasvoihinsa kuuluu, silvon oikeutetusti kahtia mädän omenan siemenkodasta, kaivan esiin keltaisen paiseen, jonka lävistän injektioneulalla: tykkiin vuotaa nukan munasoluja — kaikki tyttäriä — valheellisia, itsekeskeisiä, ahneita narttuja, joiden lävitse kuultaa tyhjyys, vain pelon nostama raivo, vihan sydämenä petturuus ja minä sytytän naiset, naisloiset tuleen yksi kerrallaan, he sulavat pois, koska minulta varastivat, mutta se ei ole tarpeeksi, minä eristän jokaisen naisen sinuksi, joka ainoan naaraan huoraksi, pudotan kunniaksesi tunnottoman skalpellin viattomaan syliin ja siitän itselleni väkisin rinnattoman tyttären, jonka kuristan kun hän täyttää kolme, enkä tee sitä vain kerran, enkä tee sitä vain yhdelle, ehei, narttu, minä teen sitä jokaiselle sinulle. Ryömi, ihminen, ryömi kasvoillasi, eilinen ikonini, sytytän hiuksesi, avaan vatsasi suolahapolla vihan lähettiläs. Tätäkö sinä haluat? Tätäkö sinä

kaipaavat? Tunkeudun kotiisi, raiskaan lapsesi ja viiltelen naisesi rinnat, ihminen, teen sen kun olet poissa, tilaustyönä itsekkyydelle, rasvaisessa sydämessäsi kieltämyksestä. Sitäkö sinä haluat? Sitäkö sinä kaipaavat? Olen sinun, jos pyydät niin, tulen lävitseesi, jos sanot niin, tapan sinut, jos tahdot niin.

Eddie hymähti itsekseen ja työnsi paperin takaisin taskuunsa. Typerää uhoamista, Eddie ajatteli, tekstin kirjoittaja oli selkeästi pimahtanut totaalisesti. Murha vaikutti koltalta. Mutta uhrin nimi ei oikeasti ollut Lil vaan Veronica. Se oli selvinnyt uhrin tavaroista löydetyistä henkkareista. Viesti ei siis sinällään ollut mikään todiste mistään, tai sitten se oli kaiken aa ja oo. Se saattoi olla vihje tai sitten ei. Joo joo...

Eddie rapsutti huomaamattaan kutiavaa takalistoaan ja sanoi sitten vieressään seisovalle partnerilleen etsivä Nickille, jonka ulkonäöstä Eddielle tuli aina mieleen kirjailija Günther Grass:

- Murhaaja näyttää olevan jonkin sortin runoilija. Lähetetään tästä kopiot kustantamoihin. Tekijä on aivan varmasti lähettänyt niille joitakin tekstejään julkaisutarkoituksessa.

- Näytähän sitä mullekin. Mä oon joskus kirjoitellut nuorempana. Itse asiassa musta piti tulla runoilija. Mutta sitten tutustuin tulevaan naiseeni ja runoilut oli siltä istumalta runoiltu. Tein virheen, kun menin kertomaan sille, että olen kirjoittamassa runokirjaa kiireessä rahapulan takia. Se sanoi, että mä vaan etsin selitystä huonolle lopputulokselle. Mykistyin, kun kuulin sen sanovan niin. Mykistyn vieläkin, jos ajattelen sitä, mutten enää ajattele. Ei kuulu mulle enää. Se sanoi, että jos tekstistä ei saa niin hyvää kuin omat rahkeet antaa myöten, niin miksi ylipäätään kirjoittaa? Sit se lisäsi, että vaihda hitto soikoon alaa. On kuulema helpompiakin ja rehellisempiä tapoja ansaita elantonsa. Ja sitten se vielä jankkasi, että älä etsi tekosyitä, älä valita, älä selitä.

Eddie naurahti kuivasti, veti sitten ryppyisen paperin uudestaan taskustaan ja ojensi sen Nickille.

Nick luki paksujen silmälasiansa takaa hetken hartaasti Eddien ojentamaa tekstiä, ja sanoi sitten:

- Ei hurraamista. Mutta hiusneulan silmään työntäminen, huora... avaan vatsasi... viiltelen rintasi... viittaa kyllä suoraan tähän meidän tapaukseen. Joten kyllä meidän pitänee lukea tämä vielä lähiluvulla. Tälle tyyppille ei todellakaan sovi vakaumus, että suurimmatkaan tekoni eivät ole tuottaneet pienintäkään vaikutusta. Mutta sen sijaan tälle sopii ajatus siitä, että kun kirjoittaja antaa tekstinsä esille, se muuttuu yksinäisestä mutinasta viestiksi monille ihmisille. Teksti muuttaa perin juurin luonnettaan ja vaikutustaan silloin, kun se julkaistaan. Monologi muuttuu manifestiksi. Näin tapahtuu riippumatta siitä, pitääkö kirjoittaja tekstiään julistuksena vai sulkeutuneena esineenä, joka ei puhu. Modernia lyriikkaa on joskus väitetty vaikeaselkoiseksi, mutta ainakin sen verran on tämän vuosisadan tyranneilla ollut sisälukutaitoa, että he ovat tajunneet, ettei lyriikka taidakaan olla heidän ylistystään, niin kuin sen tietysti heidän mielestään pitäisi olla. Lyriikka on vaikeasti kontrolloitavaa puhetta sen vuoksi, että se saattaa olla myös epäsuoraa, vihjaavaa. Se muistuttaa kuiskausta. Tällainen ilmaisutapa aiheuttaa päänsärkyä hallituksen uskollisille virkamiehille...

- Selvä selvä, tuli selväksi, Eddie keskeytti Nickin. Hän ei halunnut kuulla Nickin alituisia kirjallisuustieteellisiä spekulatiivisia paskapuheita.

- Pidä se, teetä siitä kopiot ja lähetä kirjallisuuden profille. Siinä saattaa todellakin olla kirjallisia vihjeitä. Ja kopiot siis myös kustantamoihin, ja pistä labran pojat etsimään mahdollisia sormenjälkiä. Käsialanäyte samoin tutkittavaksi. Mutta minulle riitti tältä päivältä. Täytyy mennä ulkoiluttamaan Buddya.

- Rapsuta sitä minunkin puolestani, Nick sanoi.
 - Selvä pyy, Eddie vastasi.
 - Sinun on valittava kahden rakastetun väliltä. Saamme-
 pa nähdä kumpi on rakkaampi!, Nick lausui vielä arvokkaan
 rauhallisesti kuin runoilija, hymyili viekkaasti ja heilautti
 kättään.

* * *

Puolen tunnin kuluttua Eddie istui jo kantakapakassaan
 Broadway Innissä edessään tuopillinen vaahtoavaa olutta.
 Buddy-koiran hän oli jättänyt tavalliseen tapaansa baarin
 eteen. Buddy oli musta labradorinnoutaja ja se oli usein Ed-
 dien mukana myös töissä. Hän ei raaskinut jättää sitä kovin
 pitkäksi aikaa yksin. He olivat kuin paita ja peppu. Mutta
 kapakkaan sitä ei saanut tuoda.

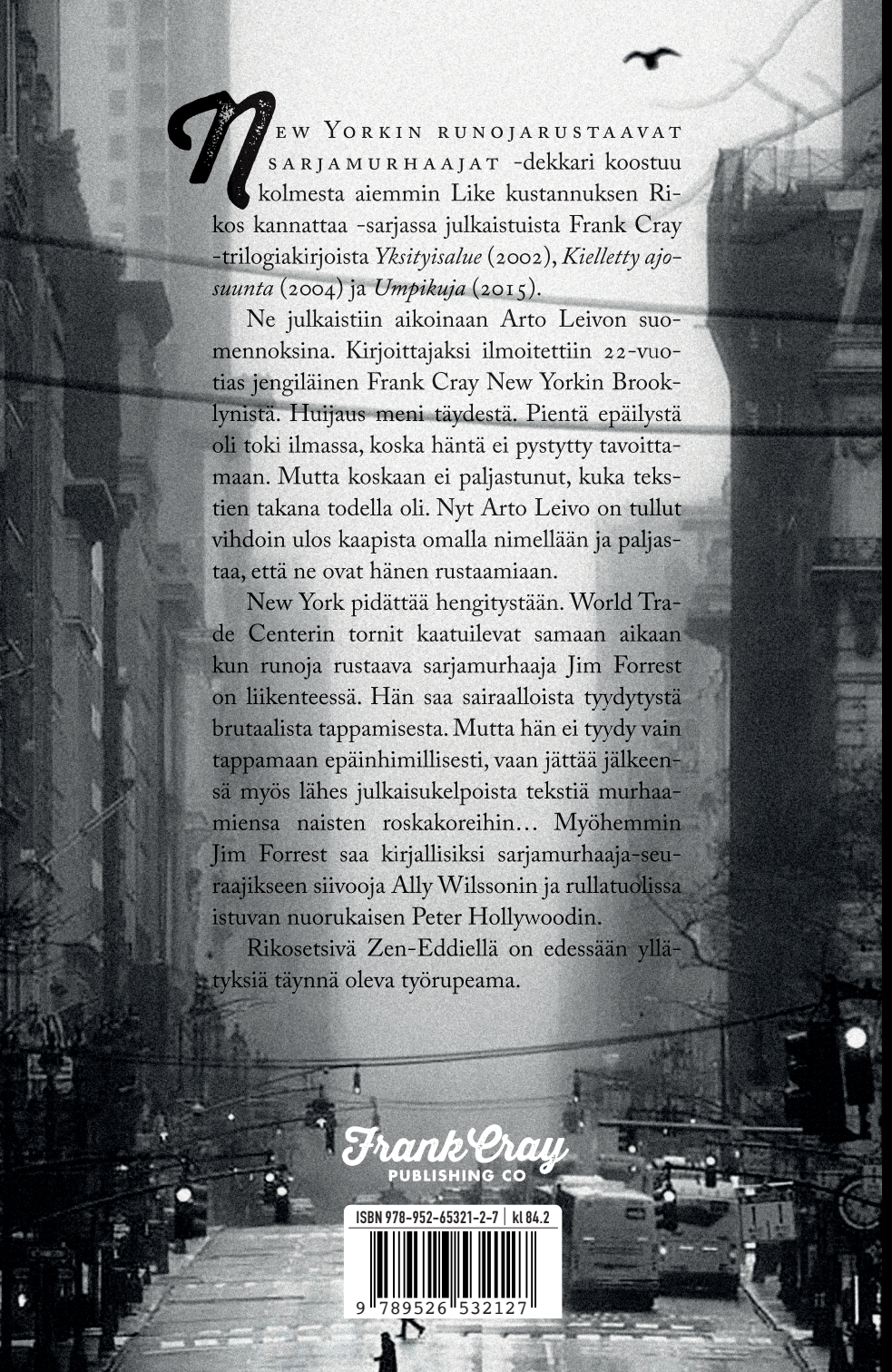
- Hei Joe, Eddie kysyi kaljupäiseltä baarimikolta, joka
 istui puisella jakkaralla apaattisen näköisenä ja tuijotti
 ulkona puusta putoilevia syksyisiä lehtiä ja niiden seassa kä-
 veleviä eksyneen näköisiä ihmisiä, ja jatkoi: - Mitä sä haluat
 sun elämältäsi?

Joe käänsi päänsä laiskasti Eddieen päin ja vastasi tutulla
 harmaalla, hiukan käheällä äänellään:

- Pillua. Ja sitä, et sä et kyselis aina tyhmiä.

19:22

Linda makasi alastomana petaamattoman sängyn päällä
 kädet ja jalat sidottuina sängyn metallisiin jalkoihin. Ku-
 lunut Picasson maalausjäljitelmä roikkui sängyn päädyn
 yllä tikittävän pyöreän, punaisen kellon vieressä. Kukalliset
 ikkunaverhot oli vedetty kiinni. Pieni videokamera surisi

NEW YORKIN RUNOJARUSTAAVAT SARJAMURHAAJAT -dekkari koostuu kolmesta aiemmin Like kustannuksen Rikos kannattaa -sarjassa julkaistuista Frank Cray -trilogiikirjoista *Yksityisalue* (2002), *Kielletty ajo-suunta* (2004) ja *Umpikuja* (2015).

Ne julkaistiin aikoinaan Arto Leivon suomennoksina. Kirjoittajaksi ilmoitettiin 22-vuotias jengiläinen Frank Cray New Yorkin Brooklynistä. Huijaus meni täydestä. Pientä epäilystä oli toki ilmassa, koska häntä ei pystytty tavoittamaan. Mutta koskaan ei paljastunut, kuka tekstien takana todella oli. Nyt Arto Leivo on tullut vihdoinkin ulos kaapista omalla nimellään ja paljastaa, että ne ovat hänen rustaamiaan.

New York pidättää hengitystään. World Trade Centerin tornit kaatuilevat samaan aikaan kun runoja rustaava sarjamurhaaja Jim Forrest on liikenteessä. Hän saa sairaalloista tyydytystä brutaalista tappamisesta. Mutta hän ei tyydy vain tappamaan epäinhimillisesti, vaan jättää jälkeensä myös lähes julkaisukelpoista tekstiä murhamiensa naisten roskakoreihin... Myöhemmin Jim Forrest saa kirjallisiksi sarjamurhaaja-seuraajikseen siivooja Ally Wilssonin ja rullatuolissa istuvan nuorukaisen Peter Hollywoodin.

Rikosetsivä Zen-Eddiellä on edessään yllätyksiä täynnä oleva työrupeama.

Frank Cray
PUBLISHING CO

ISBN 978-952-65321-2-7 | kl 04.2

9 789526 532127